

Ἐν Ἀνδριανουπόλει τῆ 20 Αὐγούστου 1883

Ἀξιότιμε Κύριε,

Εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην λαμβάνω τὰς ὀλίγας ὑμῶν γραμμάς, αἵτινες σφοδρῶς συν-
εκίνησάν με, πρὸς δὲ τὸ ἐκλεκτὸν σῶμα τοῦ ὠραίου ἡμερολογίου Σας.

Ἐσωκλείστως εὐρίσκατε ποιημάτων μου, πρὸ μικροῦ χάριν τῆς «Ποικίλης Στοᾶς»
στιχουργηθέν. Ἐλπίζω, ἂν οἱ ἔνταῦθα φίλοι μου δὲν με κολακεύουν ἀπὸ εὐμένειαν, νὰ
φανῆ ὑμῖν ἐπίσης ἀρεστόν.

Ἵπερχάρω, Ἀξιότιμε Κύριε, διότι ἤδυνήθην νὰ τηρήσω τὸν λόγον, ὃν ἔδωκα ὑμῖν
ἐσχλτως καὶ νὰ συνάψω οὕτω σχέσιν μετὰ τοῦ ὑμετέρου ἀξιολόγου ἔργου καὶ τοῦ
ἀτόμου ὑμῶν.

GUSTAVE LAFFON

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οχι, νὰ μὴν ἐντρέπῃσαι, ὄχι, νὰ μὴ λυπηῖσαι
Καὶ κράτει τὸ κεφάλι σου ἕψηλά ὄσ' ἀν περπατῆς·
Δὲν εἶσαι ἀγνώστο παιδί, βασιλοπούλα εἶσαι
Κι' εἶναι κληρονομία σου τὸ χῶμα ποῦ πατεῖς.

Τάχα γιὰτί σ' ἐγέννησε ὄσ' ἦτο πειθὴ ριχμῆνη
Ἢ δοξασμένη μάννα σου σὲ σίδερα βαρεῖά,
Καὶ μὲ καυμούς καὶ δάκρυα σ' ἔχει ἀναθρεμμένη
Ἀνάμεσα σ' ἀνήμερα καὶ φοβερά θεριά.

Θὰ σ' ἀρνηθῆ, θαρῆρεις, αὐτὴ καὶ θὰ σ' ἀποκρηύξῃ,
Θὰ σοῦ εἰπῆ «δὲν εἶσαι σὺ τῶν σπλάγχχνων μου παιδί»,
Αὐτὴ ποῦ τόσα βάσανα ἔχει γιὰ σὲ τραδῆξει
Κ' ἐλπίζει πῶς βασίλισσα μιὰ μέρα θὰ σὲ ὀδῇ;

Γνωρίζει μόνον ὁ Θεὸς τί θὰ εἰπῆ μητέρα,
Μάννας ἀγάπη τί θὰ πῆ γιὰ ὄρφανὰ παιδιά·
Ὅσον ἐκεῖνα δυστυχουῖν ἐκείνης, νύχτα μέρα,
Τόσο πολὺ φλογίζεται καὶ καίετ' ἡ καρδιά.

Ὅχι, νὰ μὴν ἐντρέπῃσαι ἄν λέγῃς τὸνομά σου,
 Τὴν δόξα του δὲν ἐσβύσεν ὁ χρόνος κι' ἡ σκλαβιά,
 Καινούργια λάμπι τούδωσαν τὰ δυστυχήματά σου
 Κι' ὡς ἄστρο φέγγει ποθητὸ εἰς τὴν νύκτα τὴν βαθειά.

Ὅπου φανῆς καὶ ἀκουσθῇ ποιά εἶσαι, πῶς σὲ λένε,
 Σ' ἔλα τὰ στήθη ἢ καρδιάς μεθοῦνε παρευθύς,
 Γιατὶ παντοῦ αἱ πράξεις σου εἶνε ἐξακουσμένα
 Καὶ βλέπει τὴν εἰκόνα σου εἰς τὸν ὕπνο του καθεὶς.

Ἔχεις τὸ βλέμμα ζωηρὸ, ἔλο φωτιὰ γεμάτο,
 Ἀνάστημα ἄν ταῖς θεαῖς κομψὸ καὶ λυγερὸ,
 Στόμα τοῦ ἔρωτος φωλιά, ἄν τὴν αὐγὴ δροσάτο,
 Καὶ ῥέουσε τὰ λόγια σου ἄσά μέλι γλυκερό.

Ὅποιος σὲ εἶδε μιὰ φορὰ ποτὲ δὲν σὲ ξεχάνει
 Καὶ ὅποιος σὲ ἀγάπησε δὲν σὲ ἀρνεῖται πειά·
 Ἐν τὸ πλάγι σου ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσῃ, ν' ἀποθάνῃ
 Εἴτε σὲ θρόνο κάθῃσαι εἴτε τραβᾷς σκλαβιά.

Κι' αὐτὴ ἡ γλῶσσα ποῦ ἔμιλας εἶνε γλυκεῖα ἄσά μέλι,
 Ὅταν σ' ἀκούῃ ἢ μάννα σου χαίρεται κι' ἀπορεῖ·
 Εἶσαι παιδί τῆς γνήσιο, ἀπόδειξιν δὲν θέλει·
 Ἡ μητρικὴ τῆς ἢ καρδιά κοντὰ σου λαχταρεῖ.

Δύο χιλιάδες πέρασαν, δύο χιλιάδες χρόνοι
 (Θεέ, δὲν ἐδαρέθηκες καὶ σὺ τὸσον καιρό;)
 Ποῦ μαύρη μοῖρα σὲ κτυπᾷ σὲ ἄπονο ἄμόνι
 Καὶ σὲ καμίνι ζωντανὴ σὲ ῥίχνει φλογερὸ.

Ἀλλὰ τ' ἄμόνι θὰ φθαρῇ καὶ ἡ φωτειὰ θὰ σβύσῃ
 Κι' ἡ μοῖρα ἢ σκληρόκαρδη θὰ κουρασθῇ κι' αὐτή,
 Καὶ τὸνομά σου θ' ἀνηχηθῇ εἰς Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
 Ἡ ἀνθρωπότης ὅσῃ ζῇ, Ἐλλάς ἀγαπητή!

Ὅπως ποθῶ δὲν δύναμαι, τώρα νὰ σὲ ὑμνήσω,
 Καὶ παραλείπω πάμπολα ποῦ ἔπρεπε νὰ πῶ·
 Ἀλλὰ ἐσὺ μὲ συγχωρεῖς, συγγνώμην πρὶν ζητήσω
 Ὡς ξένος ἂν σ' ἐπαίνεσα, ὡς Ἕλληνα σ' ἀγαπῶ.

Ἐν Ἀνδριανουπόλει τῆ 16/28 Σεπτεμβρίου 1883

GUSTAVE LAFFON

Σ. Π. Σ. Ὁ εἰς τὸ Πανελλήνιον γνωστὸς ἤδη εὐγενὴς Γάλλος καὶ λόγιος
 ἄνθρωπος κ. Γουσταῦος Λαφφὼν, Πρόξενος τῆς Γαλλίας ἐν Ἀνδριανουπόλει, διὰ λίαν

κολακευτικοῦ γράμματος, ἀπαντῶν εἰς ἐπιστολὴν ὑμῶν, προθύμως ἀπέστειλε διὰ τὴν «Ποικίλην Στοάν», τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον νεώτατον ὄραϊον αὐτοῦ ἀνέκδοτον ἔργον. Κολακευόμενοι τὰ μέγιστα ἐκ τῶν ἀρίστων διαθέσεων τοῦ προσφιλοῦς ἀνδρός, λογιζόμεθα εὐτυχεῖς, διότι καὶ τὸ ἡμέτερον ἔργον κοσμεῖται διὰ τῆς ἐκλεκτῆς αὐτοῦ συνεργασίας.

Ο κ. Λαφρὼν ἐγεννήθη τῷ 1835 ἐν Κύπρῳ ὑπὸ πατρὸς Γάλλου ἐγκαταστάνας ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ὡς ἱατροῦ. Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας φοιτήσας εἰς τὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα τῆς νήσου, ἐποτίσθη ἐν αὐτοῖς τὰ πρῶτα νάματα τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, ἧτις ἀνέπτυξεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔνθερον ἀγάπην του. Τοῦ ἔρωτος τούτου πλείστα δείγματα παρέσχε τελευταῖον διὰ διαφόρων ἐκλεκτῶν ποιημάτων, ἅτινα κατέστησαν αὐτὸν γνωστὸν καὶ ἀγαπητὸν παντὶ Ἑλληνι. Πρὸς τὸν διακεκριμένον ἡμῶν φίλον καὶ εὐγενῆ φιλέλληνα διαβιβάζομεν τὰς εἰλικρινεῖς καὶ ἰδιαζούσας ἡμῶν εὐγνωμοσύνας.

Εἰς τὸ Λευκωμα

τοῦ κ. Θ. Β.

-- Ὁ ἄνθρωπος ζῆ μόνον ἀγωνιζόμενος. Ὁ ἀγὼν εἶναι ἡ πρωτίστη τοῦ βίου του, τῆς προόδου του, συνθήκη: ὑπὸ τὴν ζωοποιὸν αὐτῆς ἐνέργειαν κρατύνεται φυσικῶς, ἠθικῶς, πνευματικῶς, δυνάμενος ἐκάστοτε ν' ἀντιπαραταχθῆ κατὰ πάντων τῶν ἐχθρικῶν στοιχείων. Ἐρὸ ἀποστολῆ, ἧτις παρακολουθεῖ τὸν βίον ἡμῶν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐν τῇ φύσει ἐμφανείας, μέχρι τῶν τελευταίων καὶ πληρεστέρων ἐκδηλώσεων αὐτοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Οἱ μὴ ἀγωνιζόμενοι, εἴτε λαοί, εἴτε ἄτομα, ἐκλείπουσι θᾶπτον ἢ βράδιον ἐν τῷ ἀσφυκτικῷ τέλματι τῆς ἀκινήσιας. Τῶναντίον, ὁ ἀληθὴς ἄνθρωπος, θνήσκων, φέρει ἀνὰ χεῖρας τὸ ὄπλον, εἴτε εἰς βάρβαρον ἀνέκει φυλὴν, εἴτε εἰς λαὸν πεπολιτισμένον, ἀλλὰ διαφέρει τὸ ὄπλον, ἀναλόγως τῶν καιρῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Σεπτέμβριος 1885.

ΝΕΟΚΛΗΣ ΚΑΖΑΖΗΣ

